Αἱ πρὸς τὴν «Θεατρικὴν Βιβλιοθήκην» ἐπιστολαὶ εἴτε φάκελλοι ἀπευθύνονται τοῦ λοιποῦ :

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης»
Τυπογραφεῖον Ι. Παλαμάρη
Impasse Latine, πλησίον τοῦ Bon Marché, Πέραν

μόνον δὲ οἱ ἐπὶ συστάσει στελλόμενοι φάκελλοι (lettres chargées), ὡς καὶ αἱ χρηματικαὶ ἀποστολαὶ καὶ ἀνακοινώσεις πρέπει ν' ἀπευθύνωνται :

Πρὸς τὸν κ. Γ. Λ. Ξανθόπουλον,
Τυπογραφεῖον Ι. Παλλαμάρη
Impasse Latine, πλησίον τοῦ Bon Marché, Πέραν.

Εὐέλπιδες ὅτι αἱ προσπάθειαι ἡμῶν θέλουσι στεφθῇ ὑπὸ τῆς ποθητῆς ἐπιτυχίας, εὐχόμεθα ἵνα ἡ τῶν ἡμετέρων ἀγώνων δικαία ἐκτίμησις τό τε ἔργον ἡμῶν ἀναδείξῃ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐνθαρρύνῃ ὅπως στερρῷ τῷ ποδὶ διανύσωμεν τὸν πολύμοχθον ἡμῶν δρόμον.

Ἐν Κων/πόλει 30/11 Νοεμβρίου 1881

ΚΩΝΣΤ. Λ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐξεδόθησαν ἤδη πέντε τόμοι.

Ἐν τῷ ϛ' τόμῳ δημοσιευθήσεται κατ' ἐκλογήν :

Σωσάννα Ἴμβερτ, Γέρω-Δεκανεύς, τὸ Ἔνσαρκον ἄγαλμα, Ὁ υἱὸς τῆς Κοραλίας, Λάζαρος ὁ βοσκός, ὁ Κωδωνοκρούστης, Βενδετοῦτος Κελλίνης, κτλ.

Ἡ «Θεατρικὴ Βιβλιοθήκη» ἐκδίδοται κατὰ τριμηνίαν εἰς τόμους ἐξ 26 τυπογραφικῶν φύλλων εἰς μέγα 4ον καὶ διανέμεται εἰς ἑβδομαδιαῖα τεύχη ἐκ τ-2υ πογραφικῶν φύλλων.

Συνδρομαὶ ἐν Ἑλλάδι φρ. 24 ἐτησίως, ἑξαμηνιαία δὲ καὶ τρίμηνος κατ' ἀναλογίαν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Τὰ Ἑλληνικὰ ἤτοι ὁ βίος τῆς Ἑλλάδος κατὰ πάσας τὰς σχέσεις καὶ ἐκδηλώσεις αὐτοῦ ἐξεταζόμενος ἐκτενέστερον μὲν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς Ῥωμαιοκρατίας, συνοπτικῶς δὲ ἀπὸ ταύτης μέχρι τῶν νεωτάτων χρόνων, συγγραφέντα μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Α. Πολυζωΐδου, ἐπιθεωρηθέντα δὲ διορθωθέντα τὸ δεύτερον ὑπὸ Ι. Πρωτοδίκου καθηγητοῦ.—σελίδ. 752 τιμὴ δραχ. 5.

Ἡ νεωτέρα αὐτη περικαλλὴς ἔκδοσις ἐκ τοῦ καταστήματος τῶν ἀδελφῶν Βλαστοῦ τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ μακαρίτου Α. Πολυζωΐδου μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἐγένετο ἀποδεκτή, καθ' ὅσον πρὸ καιροῦ εἶχον ἐξαντληθῆ τὰ ἀντίτυπα τοῦ ἐν τόσῳ στενῷ χώρῳ, τοσαῦτα περιλαβόντος βιβλίου, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν σφραγῖδα τῆς τόσον βαθείας κρίσεως ἐν ὅλοις τοῖς σταδίοις τῆς ἐνεργείας τοῦ μακαρίτου συγγραφέως. Συνιστῶμεν θερμότατα τὴν ἀνάγνωσίν του πρὸς ὅλους τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ μελετήσωσι ὑπὸ ἀνωτέρας ἐπόψεως τὴν προγονικὴν ἱστορίαν.

Μέθοδος Ὀλλενδόρφου πρὸς ταχεῖαν ἐκμάθησιν τῶν γλωσσῶν ἐφηρμοσμένη εἰς τὴν γαλλικὴν κατὰ τρόπον νέον καὶ μετὰ πρακτικῶν σπουδαίων, ἤτοι πλήρης διδασκαλία τῆς γαλλικῆς γλώσσης διῃρημένη εἰς μῆνας ἓξ ὑπὸ Μαξίμου Δασκαλάκη καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς. Ἔκδοσις δευτέρα· τόμ. εἰς 8ον σελ. 496 τιμὴ δραχ. 5. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Σ. Κ. Βλαστοῦ.

Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐβελτιώθη ἐπὶ πολὺ ἡ τόσον χρήσιμος πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ξένων γλωσσῶν ἀποδειχθεῖσα μέθοδος τοῦ Ὀλλενδόρφου, ἀποκοπέντων τῶν ὀχληρῶν ἐπαναλήψεων καὶ ἐν γένει τοῦ συνόλου διασκευασθέντος πρὸς τὴν πρακτικωτέραν ἐφαρμογήν του.

Ὁ κύριος **Λεοπόλδος Χάϊμαν** ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντὴς τοῦ γνωστοῦ καὶ τόσον ἐπαψίως «ΤΗ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ» ἀφιερωμένου ἐπιπλοπωλείου γνωστοποιεῖ εἰς τὴν πολυάριθμων καὶ ἐκλεκτὴν αὐτοῦ πελατείαν, ὅτι ἐπιθυμῶν νὰ εὐχαριστῇ καθ' ὅλα τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῆς, μετεκαλέσατο ἐξ Εὐρώπης καὶ προσέλαβε εἰς τὸ κατάστημά του τέσσαρς ἔτι ἐπιτηδειοτάτους ἐπιπλοστρώτας. Ἐκόμισε δὲ καὶ πλουσιοτάτην συλλογὴν ὑφασμάτων πρὸς ἐπίστρωσιν ἐπίπλων καὶ πλείστους ὅσους σκελετοὺς τοιούτων, τῶν τελευταίων συρμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες, θὰ εὕρωσιν ἐν τῷ Καταστήματί του καὶ καθέκλας ψαθοπλέκτους εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικάς. [1η—α']

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη κατάστημα τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Ἀλεβυζάκη πωλοῦνται καὶ ἐνοικιάζονται κλειδοκύμβαλα καὶ φισαρμόνικαι, παρεχομένης πάσης εὐκολίας εἰς τοὺς προσερχομένους.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου κα καὶ Μουσαίου οἰκία τῶν κ.κ. Σ. Μανιτάκ καὶ Ν. Δαμασκηνοῦ (πρώην Παρῆς Κυπριάδου) περιέχουσα 7 δωμάτια εὐρυχορότατα, 1 μεγάλην αἴθουσαν, 2 μεγαλοπρεπεῖς εἰσόδους ἐπὶ τῶν ἄνω ὁδῶν, μαγηρεῖον μετὰ μηχανῆς μηχανικοὺς ἀποπάτους πλυσταρεῖα, λουτῆρας, ἀποθήκην καὶ ὑπόγειον (καβὲ) οἴνων, ἄφθονον ὕδωρ πηγαῖον καὶ φρεατιαῖον κτλ. κτλ. Ἡ οἰκία αὕτη εἶναι λίαν κατάλληλος διὰ ξενοδοχεῖον καὶ ἐμπορικὸν κατάστημα, ὑπῆρξε δὲ ὡς τοιαυτη ὑπὸ τοὺς κ.κ. Βερριὲρ καὶ Λευκαδίτην.

Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸν κ. Ν. Δαμασκηνόν, δικηγόρον.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ
ΔΕΡΒΕΜΑΓΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

115—Ὁδὸς Αἰόλου—115
οἰκίᾳ Μανιτάκη.

Ἐν τῷ διακρινομένῳ τούτῳ καταστήματι, τῷ κοσμοῦντι τὴν ὁδὸν Αἰόλου, πωλοῦνται τὰ κάτωθι εἴδη εἰς μετρίας πραγματικῶς τιμάς, ἤτοι·

Πολυέλαιοι, λάμπαι ὡραιόταται κρεμασταὶ καὶ τῆς τραπέζης μὲ μηχανισμοὺς τοῦ τελειοτέρου συστήματος.

Βάζα δι' ἄνθη κομψότατα.

Βάζα τοῦ γλυκοῦ διαφόρων σχημάτων.

Φιάλαι καὶ **ποτήρια** ἐκ καθαρωτάτου κρυστάλλου.

Φλυτζάνια παντὸς εἴδους καὶ μεγέθους ἐκ πορτσελάνης καὶ κοινά.

Ἐταζιέραι.

Καθρέπται καθαρώτατοι.

Μαχαιροπείρουνα Ἀγγλικὰ ἀλπὰκ καὶ ἀρζαντό.

Τὰ σύνολα διὰ τὸ τέϊον.

Ψάθαι εὐρωπαϊκαί.

Δέρματα δι' ἁμάξας.

Διάφορα ἄλλα λεπτουργήματα καταλληλότατα πρὸς διακόσμησιν αἰθουσῶν καὶ δωματίων, δίσκοι κινέζικοι καὶ καπνοδοχεῖα.

Τὸ κατάστημα ὑπόσχεται τοῖς προσερχομένοις πᾶσαν εὐκολίαν καὶ συγκατάβασιν, νὰ ἱκανοποιῇ δὲ προθύμως πᾶσαν εὔλογον αἴτησιν τῶν κ. ἀγοραστῶν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἐμπόριόν του.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ πλῆρες καὶ ἐν καλῇ καταστάσει πωλεῖται εἰς μετρίαν τιμήν. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν.

Κήρυγμα. Εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα τῆς οἰκίας τοῦ κ. Λάνδερερ, παραπλεύρως τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου ὁ κ. Δ. Ζ. Σακελλάριος κατοικεῖ κηρύσσεται ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἀπὸ τὰς 9—10 π.μ. καὶ ἀπὸ τὰς 4—5 μ.μ. Τὴν δὲ Τετάρτην τὸ ἑσπέρας ἀπὸ τὰς 7—8. Ἡ εἴσοδος ἐλευθέρα.

Α. ΜΠΡΕΛΗΣ
ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ
CHIRURGIEN DENDISTE

Ὁδὸς Νίκης ὄπισθεν τοῦ παρὰ τῇ ἀγγλικῇ ἐκκλησίᾳ ἀγαλματοποιείου.

Θεραπεύει τὰ νοσήματα τῶν οὔλων καὶ τῶν ὀδόντων καὶ πᾶν τὸ ἀφορῶν τὸν κλάδον του. Κατασκευάζει τεχνητοὺς ὀδόντας καθ' ἅπαντα τὰ συστήματα, ἐγγυώμενος περὶ τῆς ἀρίστης αὐτῶν ἐφαρμογῆς καὶ στερεότητος. Δέχεται καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 9 π. μ. μέχρι τῆς 4 μ. μ.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΕΙΟΝ
Π. ΨΙΜΙΚΑΚΗ.

96.—Ὁδὸς Αἰόλου.—96.

Διὰ τοῦ τελευταίου ἐξ Εὐρώπης ἀτμοπλοίου, ἐκομίσθησαν εἰς τὸ ῥηθὲν κατάστημα, διάφορα εἴδη ὡρολογίων τοῦ κόλπου, τραπέζης καὶ τοίχου ὡς καὶ ἐγερτήρια, εἰς τιμὰς συγκαταβατικάς, ἤτοι :

Χρυσᾶ τοῦ κόλπου παντὸς εἴδους ἀπὸ δρ. 60 καὶ ἄνω. Ἀργυρᾶ ἐπίσης παντὸς εἴδους ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω. Τῆς τραπέζης παντὸς εἴδους ἀπὸ δρ. 60 καὶ ἄνω. Τοῦ τοίχου παντὸς εἴδους ἀπὸ δραχ. 15 καὶ ἄνω. Τοῦ τοίχου κούκους ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω. Ἐγερτήρια παντὸς εἴδους ἀπὸ δραχ. 12 καὶ ἄνω.

ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ο ΗΛΙΟΣ

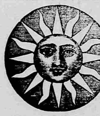

THE SUN FIRE OFFICE

Ἱδρυθεῖσα ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ ἔτος
1710

Ἡ ἑταιρία αὕτη ἀσφαλίζει σχεδὸν πᾶν εἶδος ἰδιοκτησίας εἰς τὰ τρεχούμενα ἀσφάλιστρα.

Τὸ ἀσφαλισθὲν ποσὸν κατὰ τὸ 1879 συμποσοῦται εἰς λίρας ἀγγλικὰς 262,492,461.

Πᾶσα ἀπαίτησις κατὰ τῆς ἑταιρίας ἱκανοποιεῖται ἐνταῦθα διὰ τοῦ πράκτορος πληρώματος ἀκριβῶς καὶ προθύμως.

Ἡ ἑταιρία ἀναγνωρίζει τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τοπικῶν ἀρχῶν.

Ἡ ἑταιρία δέχεται πενταετεῖς ἀσφαλείας προκαταβαλλομένων ἀσφαλίστρων τεσσάρων ἐτῶν.

Κυριακῷ καὶ Σία ἐν Πειραιεῖ.
Δ. Ἀγγελοπούλῳ ἐν Πάτραις.
Γαβριὴλ Μακρῆ ἐν Ζακύνθῳ.
Ι. Ε. ΜΑΣΣΩΝ Πράκτωρ ἐν Ἀθήναις.

Σημ. Τὰ Συμβόλαια τῆς Ἑταιρίας ταύτης δέχεται ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα.

Ὁδὸς Αἰόλου Ἀριθ. **71.**

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ἡ ἐπίσημος κλήρωσις θὰ λάβῃ χώραν τὴν **5 10βρίου 1881**

Τὸ Λαχεῖον τοῦτο ἐξεδόθη διατάγματι καὶ προστασίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας καὶ Βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας, καὶ ἑπομένως ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ ἐγγύησιν τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ 1ος ἀρ. θὰ κερδίσει φιορ.	70,000	Οἱ 8 ἀκόλουθοι ἕκας. φιορ.	2,500
Ὁ 2ος ἀρ. θὰ κερδίσει »	25,000	Οἱ 5 ἀκόλουθοι » »	1,000
Οἱ 2 ἀκόλουθοι ἕκαστας »	12,500	Οἱ 30 ἀκόλουθοι » »	500
Οἱ 2 ἀκόλουθοι ἕκαστος »	5,000	Οἱ 100 ἀκόλουθοι » »	100

Τὸ ὅλον **3349** ἀριθμοὶ θὰ κερδίζωσι

Ἕκαστον πρωτότυπον γραμμάτιον στοιχίζει φρ. ΕΠΤΑ καὶ φέρει τὴν ὑπογραφὴν τῆς Κυβερνήσεως.

Πέντε γραμμάτια στοιχίζουν μόνον **30** φράγκα·
20 γραμμάτια στοιχίζουν **100** φράγκα.

Ὁ ἀγοραστὴς **20** γραμματίων λαμβάνει δωρεὰν μίαν ὁμολογίαν ἑκατὸν φράγκων τῆς σπουδαιοτάτης Ἑταιρίας L'ASSURANCE FINANDIE τῶν Παρισίων.

Ἕκαστος ἀγοραστὴς θέλει λάβει ἀμέσως μετὰ τὴν κλήρωσιν τὸν ἐπίσημον κατάλογον τῆς κληρώσεως, ἐν περιπτώσει δὲ κέρδους θέλει ἰδοποιηθεῖ δι' ἐπιστολῆς ἢ διὰ τηλεγράφου.

Ἐμβάσατε τὸ ἰσότητον (διὰ συστημένης ἐπιστολῆς) εἰς χάρτινα τραπεζικά, εἰς συνάλλαγμα ὄψεως ἐπ' Εὐρώπης, εἰς χρυσὸν ἢ καὶ εἰς γραμματόσημα διὰ τὰ μικρὰ ποσὰ τὴν Atministration dn MONITEUR DE LA CHANCE UNIVERSELLE, VIENNE (Autviche).

Ἐγγυώμεθα τὴν χρησιμότητα μόνων τῶν γραμματίων τῶν φερόντων τὴν σφραγίδα μας.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ διαχείρησις τοῦ «Μυνήτορος τῆς Παγκοσμίου Τύχης» ἐπιθυμοῦσα πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ καταστήσῃ καὶ κατὰ τὴν ἀτυχεστέραν περίπτωσιν, ἀδύνατον τὴν ἀπώλειαν τῶν διὰ τὴν ἀγορὰν γραμματίων πληρωθέντων χρημάτων ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ δωρεάν, εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως ὅσαις εἰς τὸ διάστημα τοῦ τρέχοντος ἔτους ἤθελεν ἀγοράσει γραμμάτια ἑνὸς ἢ διαφόρων Λαχείων (φέροντα τὴν σφραγίδα της) ἀξίας ἐν συνόλῳ ἑκατὸν διακοσίων ἢ τριακοσίων φράγκων, μίαν, δύο ἢ τρεῖς ὁμολογίας 100 φράγκων τῆς σπουδαιοτάτης Ἑταιρίας L'ASSURANCE FINANCIERE τῶν Παρισίων. Ἡ πληρωμὴ τῶν Ὁμολογιῶν τούτων εἶναι ἐγγυημένη μὲ ὑποθήκην Γαλλικῆς προσόδου (Rente) καὶ ἑπομένως ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ Ἔθνους, εἰσὶν δὲ πληρωτέαι ἀνυπερθέτως ἑκάστη μὲ φράγκα **100** δυνάμει τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτησίων κληρώσεων ἢ προεξοφλήσεων. Τοιουτοτρόπως καὶ οἱ μὴ εὐνοηθέντες ὑπὸ τῆς τύχης πελάται τοῦ «Μυνήτορος τῆς Παγκοσμίου Τύχης» δὲν χάνουσι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τὰ πρὸς ἀγορὰν γραμματίων πληρωθέντα χρήματα, καθότι ἐντὸς ἓξ μηνῶν, ἑνὸς ἔτους, κτλ. καὶ τὸ ἀργώτερον ἐντὸς 45 ἐτῶν (δυνάμει τῶν προεξοφλήσεων) θὰ λάβουν ἀνυπερθέτως τὰ χρήματά των.

Ἐκτὸς τούτου ἡ Διαχείρησις τοῦ «Μυνήτορος τῆς Παγκοσμίου Τύχης» ἀπεφάσισεν ὅπως κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος **1882 ἐκτελέσῃ ἰδιαιτέρως δύο** κληρώσεις τὴν **1ην Ἀπριλίου** καὶ τὴν **1ην Ὀκτωβρίου**, εἰς τὰς ὁποίας ἐνοεῖται ὅτι θὰ λάβωσι μέρος **μόνον αἱ δωρεὰν παρ' αὐτῆς δοθεῖσαι** ὁμολογίαι τῆς ἑταιρίας L'ASSURANCE FINANCIÈRE τῶν Παρισίων, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὁποίων **1 τοῖς ο)ο θὰ τραβηχθοῦν εἰς ἑκάστην κλήρωσιν** δηλαδὴ ἐὰν τὴν 31 Μαρτίου τὸ σύνολον τῶν δωρηθεισῶν ὁμολογιῶν ἀνέρχεται π. χ. **1966** ὁμολογίας, εἰς τὴν κλήρωσιν τῆς πρώτης Ἀπριλίου θὰ κληρωθοῦν **20** ὁμολογίαι ἐπίσης ἐὰν τὴν 30ην Σεπτεμβρίου 1882 τὸ σύνολον τῶν παρ' ἡμῶν παραχωρηθεισῶν ὁμολογιῶν ἀνέρχεται λ. χ. εἰς 2235 εἰς τὴν κλήρωσιν τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου θὰ κληρωθοῦν **22** ὁμολογίαι. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι ἐκ τῶν πελατῶν μας **τοὐλάχιστον εἷς τοῖς 100** κατ' ἔτος λὰ λάβῃ ἀνυπερθέτως τὰ δι' ἀγορὰν γραμματίων χρήματά του καὶ τοῦτο ἀδιακρίτως εἴτε κερδίζει εἴτε ὄχι εἰς τὸ Λαχεῖον.

Κατὰ τὴν τελευταίαν τακτικὴν κλήρωσιν τῆς 10 Αὐγούστου 4 ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πελατῶν μας ηὐνοήθησαν ὑπὸ τῆς τύχης. Τούτων δύο μόνον εὐηρεστήθησαν νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματά των. Ὁ Κύριος Γεωρ. Περσάκης διευθυντὴς τοῦ Τηλεγραφείου εἰς Πύργον καὶ ὁ Κύριος Χρ. Α. Ριγόπουλος εἰς Πάτρας. 16—20

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26.

ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ἐτησία............	Δραχ. ν. 12
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις..........	» » 16
Ἐν τῇ Τουρκίᾳ..............	Λ. Τουρ. 1
Ἐν τῷ λοιπῷ ἐξωτερικῷ......	Φράγκα . 25

ΕΤΟΣ Δ'.—ΑΡΙΘΜΟΣ 1089

ΑΘΗΝΗΣΙ, — 19 Νοεμβρίου 1881 — ΠΕΜΠΤΗ.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Δι' ἕκαστον στίχον .... Λ. 50
Διαρκεῖς ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.
Αἱ πληρωμαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΥΝΙΣ, 30 Νοεμβρίου.—Ἓν τάγμα γαλλικὸν ἔφθασεν εἰς τὴν Νέφταν κειμένην ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν συνόρων τῆς Τύνιδος. Πανταχοῦ δὲ οἱ ἀντάρται ὑποτάσσονται παραδίδοντες τὰ ὅπλα καὶ πληρόνοντες τοὺς φόρους.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, αὐθημερόν.—Τὸ ἀγγλικὸν κοινοβούλιον θέλει συνέλθει τῇ 7 Φεβρουαρίου.

HAVAS

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 30 Νοεμβρίου.—Τὸ κοινοβούλιον θέλει συνέλθει τῇ 7ῃ Φεβρουαρίου καὶ οὐχὶ τῇ 19 Ἰανουαρίου, ὡς εἶχε διαδοθῇ χθές.

Ἐν Βελιγραδίῳ λέγεται μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι ὁ πρίγκηψ Μιλάνος θέλει ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς τὸν προσεχῆ Μάρτιον.

REUTER

Τὰ σήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους περιυβρίσθησαν ἐν Ἰωαννίνοις, ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ Κατεβιβάσθη ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ταχυδρομείων καὶ ἐρραπίσθη ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τοῦ παρὰ τὸν Βόσπορον τυράννου, διότι ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἑλλάδος κάθηνται ταπεινοὶ χρηματολόγοι, τοὺς ὁποίους ποδοκυλεῖς καὶ δὲν ἔχουν ἐν τούτοις χεῖρα, παρὰ ὅπως ἐλεημοσύνην ζητήσωσι. Κλαύσατε λοιπόν, ἐὰν ὑπάρχῃ δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ καὶ καταβροχθίσατε ὅ,τι ὑπεκλέψατε ἐκ τῶν συμφορῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἰδοὺ τί λέγει εἰς τοὺς κυβερνῶντας τὸν τόπον ἡμῶν ταπεινοὺς διαχειριστὰς ἡ ψυχρὰ τῶν διεθνῶν συμβαινόντων δικαιοσύνη. Ἄνθρωποι, διαζευχθέντες πρὸ καιροῦ πρὸς τὴν τιμήν, δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν τοὺς ἱεροὺς πολμοὺς αὐτῆς. Εἶναι γαστέρες ἀργαὶ καὶ οὐδὲν πλέον. Οὔτε ὀφθαλμοί, οὔτε ὦτα χρησιμεύουσιν εἰς αὐτούς, ἀφ' οὗ τὸ θεῖον φῶς τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τοὺς ἄνδρας, πρὸ καιροῦ ἀπεχαιρέτησε τὴν μικροπρεπῆ ὕπαρξίν των.

Ὁ Τοῦρκος σᾶς ἐννόησε καὶ σᾶς μεταχειρίζεται ὡς σᾶς πρέπει. Ἑτοιμασθῆτε δὲ καὶ εἰς μεγαλειτέρας ἔτι ταπεινώσεις, διότι εἶσθε ἄξιοι αὐτῶν. Σεῖς δὲν τολμᾶτε νὰ ἀτενίσητε ἀνθρώπους ἰδιώτας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῇ λοιπῇ τῆς Ἐπικρατείας περιοχῇ, καὶ θὰ τολμήσητε νὰ ἀτενίσητε τὸν Μέγαν Κύριον, ὅστις ἀπὸ τοῦ Σεραγίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως σᾶς ἐπέταξεν ἓν ψυχίον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκεῖνο δὲν εἴχατε ἱκανὴν φιλοτιμίαν νὰ λάβητε ἀνδρικῶς, ἀλλὰ κρύφα τρόπον τινὰ τὸ ὑπεξαιρέσατε ὅπως ὁ τελευταῖος ὑπηρέτης ἐντὸς οἰκίας ἀρχοντικῆς ;

Ποῦ ἐδείξατε ἀξιοπρέπειαν, διὰ νὰ σᾶς σεβασθῇ ὁ ἀσιανὸς Δεσπότης ; Μήπως ὅταν ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν ἐφαίνεσθε κλέπτοντες τὴν ἰδίαν περιουσίαν μὲ ξίφος τεθραυσμένον ; διότι ἀμφιβάλλομεν ἂν εἴχετε λεπίδα παρὰ τὸ πλευρὸν ὑμῶν. Τί ἔλεγον περὶ ὑμῶν οἱ Τοῦρκοι, ὅταν σᾶς ἔβλεπον τεταπεινωμένους ὄπισθεν τῶν ξένων ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐχρησίμευον ἀντὶ ἀσπίδος, διότι ἐντὸς τοῦ στήθους σας δὲν ἠκούετο ὁ τῆς μεγαλουργοῦ καρδίας παλμός ; Ἐμβήκατε εἰς τὴν Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν, ὅπως ἔλαφοι ἐντὸς δάσους, τὸ ὁποῖον κατοικοῦν Λέοντες, καὶ θέλετε τὰ δένδρα τοῦ δάσους τούτου νὰ σᾶς σεβασθοῦν ; Ταλαίπωροι! ἐὰν προσβάλληται ἡ ἑλληνικὴ σημαία ἐν Κωνσταντινουπόλει, προσβάλλεται διὰ τὴν ἀνανδρίαν σας, προσβάλλεται διὰ τὴν προδοσίαν σας, προσβάλλεται, διότι περιπατεῖτε ἐλεύθεροι εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῷ ἔπρεπε τὰ δεσμωτήριά των πρὸ καιροῦ νὰ σᾶς περιλάβουν. Ταλαίπωροι! εἰς τὰ πρόσωπα ὑμῶν ἐξουθενώθη ἡ Ἑλλάς, παρεβιάσθησαν αἱ συνθῆκαι καὶ κατεπατήθη τὸ ἐθνικὸν φρόνημα. Ὁ Τοῦρκος λέγει ἤδη κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἕλληνος, δὲν ὑπάρχει διὰ σὲ δίκαιον συνθηκῶν. Διατί ; Ὁ Τοῦρκος λέγει κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἕλληνος, σοὶ ἔδωκα γαίας, ἀλλὰ σοῦ ἀφαιρῶ τιμήν. Διατί ; Ἂς ἀπαντήσουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κυβερνοῦν τὴν Ἑλλάδα. Αὐτοὶ γνωρίζουν τὸ φοβερὸν μυστήριον, τὸ γνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἡ εὐθύνη, ἡ μεγάλη ἐθνικὴ εὐθύνη κρούει ἤδη τὰς θύρας τοῦ πανταχόθεν κλονιζομένου προδοτικοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν. Δὲν ὑπολείπεται εἰμὴ νὰ κηρύξουν τὸν τόπον ἐκ νέου εἰς ἐπιστράτευσιν, νὰ συναθροίσουν καὶ πάλιν ἄνδρας καὶ χρήματα, νὰ παίξουν μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸν ἱδρῶτα τῶν οἰκογενειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, νὰ κερδοσκοπήσουν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα μίαν καλὴν πρωΐαν νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσουν, κομίζοντες εἰς γωνίαν τινὰ τῆς Εὐρώπης τὰ ἀποθησαυρίσματα αὐτῶν. Ὦ! δικαιοσύνη, δικαιοσύνη, πότε θὰ λάμψῃ τὸ ἱλαστήριον ξίφος σου ; . . .

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙᾼ ἑλληνικῶν ταχυδρομείων.

Μεθ' ὅσα ἐγράψαμεν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ εἰς τὸ ἡμέτερον φύλλον δὲν ἀπομένει πλέον ἡμῖν ἢ νὰ σταχυολογήσωμεν ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων τὰς ἑπομένας περὶ τοῦ ζητήματος τούτου κρίσεις. Οὕτω ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν Βιενναῖον «Τύπον» τὰ ἑπόμενα :

«Μόλις ὀκταήμερον παρῆλθεν ἀπὸ τῆς κατοχῆς τοῦ τελευταίου θεσσαλικοῦ τμήματος καὶ ὁ τηλέγραφος ἤγγειλε νέαν ἔριδα ἑλληνοτουρκικήν. Μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τοῦ κ. Κουντουριώτου, ἡ Πύλη διέταξε νὰ κλεισθῶσιν ὑπὸ στρατιωτικῆς δυνάμεως τὰ ταχυδρομεῖα Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἰωαννίνων. Τὸ οὐδαμινὸν ἐπεισόδιον ἐπωφελήθησαν οἱ ἐν τῷ βιενναίῳ χρηματιστηρίῳ, ἵνα προκαλέσωσιν ὑποτίμησιν, ἧς χάριν πρὸ πολλοῦ ἐπεζήτουν ἐξωτερικὴν ἀφορμήν. Τὸ ἐνθάδε χρηματιστήριον ὑπομιμνήσκει ἡμᾶς τὰ κατὰ τὸ 1847 διαδραματισθέντα, ὅτε, ἕνεκεν μικρᾶς συγκρούσεως ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Ῥίμινι, ἀπώλοντο ἐν τοῖς χρηματιστηρίοις πολλὰ ἑκατομμύρια, ἄχρις οὗ ἄλλαι ἐπιστολαὶ μετὰ πέντε ἡμέρας διελεύκαναν τὸ συμβεβηκὸς καὶ ἀπεκατέστησαν τὴν ἡσυχίαν. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις τῶν τηλεγράφων τηλικαῦται ἀπώλειαι ἐπὶ σμικραῖς ἀφορμαῖς εἶναι ἀδύνατοι· ἀλλὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπεισόδιον εἶναί τι πλέον ἢ ταχυδρομικὴ ῥαδιουργία, διότι πρόκειται περὶ σπουδαίας ἀρχῆς ὑπερβαινούσης τὰ ὅρια τῶν ἑλληνικῶν συμφερόντων.

»Ἕνεκεν τῆς ἀσιατικῆς ἀταξίας καὶ συγχύσεως τῶν ὀθωμανικῶν ταχυδρομείων, πᾶσαι σχεδὸν αἱ μεγαλείτεραι εὐρωπαϊκαὶ κυβερνήσεις συνέστησαν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Τουρκίαν προξενείοις των ἴδια ταχυδρομεῖα, ἀπηλλαγμένα τῶν ἐπεμβάσεων τῆς τουρκικῆς διαχειρίσεως, χαίροντα δὲ μεγάλην ὑπόληψιν ἐν τῷ ὀθωμανικῷ κράτει· διαπρέπουσι δὲ μάλιστα τὰ αὐστριακά, ὡς διενεργοῦντα τὴν συγκοινωνίαν οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ἀκτῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μεσογείᾳ δι' ἰδίων ἀγγάρων. Ἐνεργοῦσι δὲ ταῦτα κατὰ σύμβασιν αὐστροτουρκικήν, στηριζομένην εἰς ἄλλην προγενεστέραν τῆς 25 Μαΐου 1747. Τὸ αὐτὸ ῥητέον περὶ τῶν ἄλλων ἐν Τουρκίᾳ εὐρωπαϊκῶν ταχυδρομείων.

«Ἡ Ἑλλὰς ἀρύεται τὸ δικαίωμά της ἀπὸ τοῦ λονδινείου πρωτοκόλλου τῆς 3 Φεβρουαρίου 1830 καὶ ἀπὸ τῆς ἐν Καλιντσᾷ (27 Μαΐου 1855) ἐμπορικῆς συνθήκης, ἥτις ἐρείδεται ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ κατ' ἐξοχὴν δικαιώματος τῆς εὐνοίας. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ξένα ταχυδρομεῖα ἔχουσιν ἐντεῦθεν μεγάλας προσόδους καὶ οὐδαμῶς ὑπόκεινται εἰς τὴν τουρκικὴν ἀστυνομίαν, ἡ Τουρκία πλεο

65=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ"=65

VICTOR HUGO

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

Μετάφρασις ἐπιδιωρθωμένη

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ — ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ
ΦΑΝΤΙΝΑ — ΔΙΚΗ ΓΙΑΣΤΟΥΡΑ

Οὔτε. Ἡ θύρα ἐκλείσθη. Πλέον δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔμβῃ κανεὶς . . . Μόνον δύο ἢ τρεῖς θέσεις ἴσως μένουν ὄπισθεν τοῦ κυρίου προέδρου, ἀλλ' αὐτὰς ὁ κύριος πρόεδρος παραχωρεῖ μόνον εἰς δημοσίους ὑπαλλήλους

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ κλητήρ, ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὰ νῶτα.

Ἐξῆλθε τότε ὁ ξένος κεκυφώς, διῆλθε τὸν πρόδομον καὶ κατέβη τὴν κλίμακα βραδέως, ὡς ἀμφιρρέπων ἐν παντὶ βήματι. Ἡ ἀπὸ τῆς προτεραίας λανθάνουσα εἰς τὰ ἐντὸς αὐτοῦ σφοδρὰ πάλη, εἰσέτι πέρας δὲν ἔλαβεν· ἤλλασε μόνον φάσεις, ὅλας δεινάς. Φθάσας εἰς τὰ κάτω τῆς κλίμακος, ἐστήριξε τὴν ῥάχιν του ἐπὶ τῆς κιγκλίδος, καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας. Αἴφνης ἀνοίγει τὸ ἔνδυμά του πρὸς τὸ στῆθος, λαμβάνει τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἀποσύρει τὴν μολυβδίδα, σχίζει ἓν φύλλον, καὶ γράφει ἐν τάχει ἐπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ, τὰ ἑξῆς·—«Μαγδαληνῆς, δήμαρχος Μ. ἐπὶ Μ. . . » ἀναβαίνει δ' ἔπειτα πάλιν τὴν κλίμακα μεγάλοις βήμασι, διασχίζει τὸ πλῆθος, προχωρεῖ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κλητῆρα ἐκεῖνον, τὸν ἐγχειρίζει τὸ χαρτίον, καὶ τὸν λέγει ἐπιτακτικῶς·—Πήγαινε, δόσε αὐτὸ εἰς τὸν κύριον πρόεδρον.

Ὁ κλητὴρ ἔλαβε τὸ χαρτίον, ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἓν βλέμμα, καὶ ὑπήκουσε.

Η'.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΑΤΑ ΧΑΡΙΝ

Ὁ δήμαρχος τῆς Μ. ἐπὶ Μ. . . εἶχεν ἐν ἀγνοίᾳ του εἰς τὰς πέριξ δύο ἢ τρεῖς ἐπαρχίας φήμην ἐναρέτου καὶ εὐεργετικωτάτου ἀνθρώπου· διότι, ἐκτὸς τῆς πολίχνης ἣν εἶχε καταστήσει ἀναπτύξας, εὐθηνοῦσαν, τὴν βιομηχανίαν τῶν μελάνων ὑαλιτῶν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐν αὐτῇ μικροὶ δῆμοι τῆς ἐπαρχίας του, τεσσαράκοντα καὶ εἷς τὸν ἀριθμόν, εἶχον εὐεργετηθῆ ὑπ' αὐτοῦ ἢ δι' αὐτοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον. Πανταχοῦ προεφέρετο τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Μαγδαληνῆ μετὰ σεβασμοῦ πολλαὶ δὲ πόλεις, σημαντικώτεραι τῆς Μ. ἐπὶ Μ . . . ἐν αἷς καὶ τὸ Ἄρρασον, ἐμακάριζον τὴν πολίχνην ταύτην, ὡς τοιούτου εὐμοιροῦσαν δημάρχου.

Καὶ ὁ πρόεδρος λοιπὸν τοῦ ἐν Ἀρράσῳ κακουργιοδικείου ἐγίνωσκεν ἐκ φήμης τὸν παρὰ πάντων εὐλογούμενον καὶ τιμώμενον ἄνδρα τοῦτον· ὥστε, ὅταν ὁ κλητήρ, ἀνοίξας ἡσύχως τὴν θύραν ἥτις ἀπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου τῶν δικαστῶν ἦγεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, ἔκυψεν ὄπισθεν τῆς καθέδρας τοῦ προέδρου καὶ ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν τὸ δελτίον ἐν ᾧ ἦσαν γεγραμμέναι αἱ λέξεις ἐκεῖναι, προσθέσας, «Αὐτὸς ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν», τὸ πρόσωπον τοῦ προέδρου ἐμέρφασέ τι δηλωτικὸν ὑπολήψεως· παρευθὺς δ' οὗτος ἔλαβεν ἕνα κάλαμον ἔγραψέ τινας λέξεις κάτωθι τοῦ δελτίου, καὶ ἐπέστρεψεν αὐτὸ εἰς τὸν κλητῆρα, ἐπειπών, «εἰσάξε τον ἀμέσως.»

Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος οὗτινος τὴν ἱστορίαν διηγούμεθα, εἶχε μείνει παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, εἰς ἣν θέσιν τὸν ἀφῆκεν ὁ κλητήρ. Ἐν τῷ μέσῳ λοιπὸν τῶν σκέψεων ὑφ' ὧν περιεπολεῖτο, ἀκούει τινὰ λέγοντα πρὸς αὐτόν, «Ἀγαπᾷ ὁ κύριος νὰ μὲ ἀξιώσῃ τῆς τιμῆς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ;» Στρέφεται καὶ ἰδοὺ βλέπει τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον κλητῆρα, ὅστις πρὸ μικροῦ τὸν εἶχε δείξει τὰ νῶτα. Αὐτὸς οὗτος νῦν τὸν ὡμίλει μετ' ἐδαφιαίας ὑποκλίσεως.

Λαμβάνει ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κλητῆρος τὸ δελτίον ἐκεῖνο, τὸ ἀνοίγει, καὶ ἀναγινώσκει, «Ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων προσφέρει τὸ σέβας του εἰς τὸν κύριον Μαγδαληνῆν·»

Συνθλίβει καὶ παρατρίβει ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὸ χαρτίον, ὡς ἂν εἶχον πρὸς αὐτὸν αἱ λέξεις αὗται ὑστέραν τινὰ γεῦσιν πικρὰν καὶ ἄφατον· ἀκολουθεῖ τὸν κλητῆρα, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς εὑρίσκεται μόνος εἰς θάλαμόν τινα κατηρῆ, ὑπὸ δύο φωτιζόμενον κηρίων, ἱσταμένων ἐπὶ τραπέζης ἣν ἐσκέπαζε τάπης πράσινος. Εἶχεν ἐναύλους ἔτι εἰς τὰ ὦτά του τὰς τελευταίας λέξεις, ἃς ὁ κλητὴρ τὸν εἶπεν ἀναχωρῶν. «Αὐτὸ ἐδῶ, κύριε, εἶνε τὸ δωμάτιον τῶν συνδιασκέψεων· ἂν μόνον στρέψετε τὸ μῆλον τῆς θύρας ἐκείνης, θὰ εὑρεθῆτε εἰς τὴν ἕδραν τοῦ δικαστηρίου, ὄπισθεν τῆς καθέδρας τοῦ κυρίου προέδρου.» Μετὰ τοὺ λόγου δὲ τούτου ἐκυκλοφόρει συγκεχυμένως εἰς τὸν νοῦν του ἡ μνήμη τῶν στενῶν διαδρόμων καὶ σκοτεινῶν κλιμάκων, ὁπόθεν διέβη ἐρχόμενος εἰς τοῦτο τὸ δωμάτιον.

Ὁ κλητὴρ τὸν εἶχεν ἀφίσει μόνον. Ἤγγικεν ἡ ἐσχάτη στιγμή. Ἐζήτει νὰ συνάψῃ τὰς ἰδέας του, καὶ δὲν τὸ κατώρθωνε. Συμβαίνει πάντοτε, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἔχομεν τὰ μάλιστα χρείαν νὰ συναρμώσωμεν τὰς ἰδέας ἡμῶν μετὰ τῶν ὀδυνηρῶν τῆς ζωῆς περιστάσεων, ἅπαντα τὰ νήματα τῆς διανοίας τέμνονται ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου.

Εὑρίσκοντο εἰς τὸ μέρος ὅπου οἱ δικασταὶ συσκέπτονται, ἀποφασίζουν καὶ καταδικάζουν. Ἔβλεπεν ἐν ἠλιθιότητι τὸ ἥσυχον καὶ φοβερὸν τοῦτο δῶμα, ὅπου συνετρίβησαν τοσαῦται ὑπάρξεις, καὶ ὅπου ἔμελλε μετ' ὀλίγον ν' ἀντηχήσῃ τὸ ὄνομά του. Παρετήρει τοὺς τοίχους, ἔπειτα δὲ τὸν ἑαυτόν του, καὶ ἠπόρει πῶς ὁ θάλαμος οὗτος ἦτον ὁ θάλαμος οὗτος, καὶ πῶς αὐτὸς ἦτον αὐτὸς ἐν αὐτῷ.

Καίτοι νῆστις ὥρας ὑπὲρ τὰς εἰκοσιτέσσαρας καίτοι καταπεπονημένος ἐκ τῶν τιναγμῶν τῆς ἁμάξης, δὲν τὸ ᾐσθάνετο. τὸν ἐφαίνετο ὡς ἂν μὴ εἶχεν αἰσθήσεις.

Ἐν ἔγγραφον ἦτον ἀνηρτημένον ἐκεῖ, εἰς τὸν τοῖχον, ἔγγραφον περιβεβλημένον ὑπὸ πλαισίου μέλανος καὶ προφυλατ-

νάκις ἐπειράθη ἐμμέσως τε καὶ ἀμέσως νὰ τὰ καταλύσῃ, εἰσάγουσα τὸ ἴδιον αὐτῆς σύστημα. Τῷ 1876 συμμετέσχε τῆς ἐν Βέρνῃ ταχυδρομικῆς συμβάσεως ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ ἵνα διὰ τοιαύτης πράξεως διεθνοῦς εὐκολώτερον ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου τὰ ξένα ταχυδρομεῖα· κατόπιν δὲ θὰ ἀπεσκίρτα πάλιν τοῦ παγκοσμίου ταχυδρομικοῦ συνδέσμου, ἵνα ἀπόνως τύχῃ τοῦ σκοποῦ της. Ἡ τουρκικὴ ἀπόπειρα ἐναυάγησεν ἀπέναντι τεχνικῶν καὶ οἰκονομικῶν κωλυμάτων· ἐπανελήφθη δὲ τὸ παρελθὸν θέρος, ἵνα αὖθις ναυαγήσῃ ἀπέναντι τῆς ἀντιστάσεως τῶν τε δυνάμεων καὶ τῶν ἐν Πέρᾳ ἐμπόρων. Ἡ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔρις προετιμήθη ὡς εὐπρόσδεκτον προηγούμενον, μέλλον νὰ ἐφαρμοσθῇ ἔπειτα εἰς τὰς ἄλλας δυνάμεις.

»Ὡς νῦν ἔχουσι τὰ πράγματα, ὁ Κουμουνδοῦρος θὰ παραπονηθῇ δι' ἐγκυκλίου παρὰ ταῖς μεγάλαις δυνάμεσιν, αἵτινες ὅμως οὐδεμίαν ἔχουσι διάθεσιν νὰ ἀναφλέξωσι τὸν μικρὸν σπινθῆρα εἰς εὐρεῖαν πυρκαϊάν. Κατὰ τὴν βεβαίαν τῆς διαφορᾶς διάλυσιν δέον νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ Πύλη τὰ μέσα τοῦ ἐφαρμόσαι τὴν αὐτὴν μέθοδον ἐπὶ τὰ ταχυδρομεῖα τῶν ἄλλων κρατῶν. Ἡ Αὐστροουγγαρία ἐπίσταται νὰ διατηρήσῃ ἀλώβητα τὰ παλαιὰ αὐτῆς δικαιώματα.»

Ἡ δὲ Βιενναία «Γενικὴ Ἐφημερὶς» ἐπάγεται τὰ ἑπόμενα:

«Ἡ γηραιὰ Τουρκία παρέχει σημεῖα ζωῆς μόνον προκαλοῦσα ἐνίοτε ἀπερισκέπτως καὶ ἀκαταλογίστως διεθνεῖς περιπλοκάς. Ἔπρεπε νὰ γινώσκῃ ὅτι ἐνεγράφη ἤδη ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἑτοιμοθανάτων, ὅτι ἡ ὕπαρξις αὐτῆς ἐν Εὐρώπῃ εἶναι μόνον ἀνεκτὴ καὶ ὅτι τὸ θανάσιμον τραῦμα ἀναβάλλεται ἐκ φόβου μὴ ἡ διανομὴ τῆς κληρονομίας γεννήσῃ δεινὰς ἔριδας. Καὶ ὅμως ἀντὶ νὰ καταστῇ ἀξία ἀνοχῆς δι' αὐστηρᾶς τηρήσεως τῶν διεθνῶν αὐτῆς ὑποχρεώσεων, γεννᾷ ἀπαύστως νέας δυσχερείας καὶ φαίνεται θέλουσα νὰ ἀποβάλῃ καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος συμπαθείας. Ἐν ᾧ ἡ ἄλλη Εὐρώπη ἀπολαύει ἄκρας ἡσυχίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐγκυμονοῦνται ἀπαύστως θύελλαι, ἃς μόλις καὶ μετὰ βίας διασκεδάζει ἡ εἰρηνευτικὴ ἐνέργεια τῶν δυνάμεων.

»Μόλις παρεδόθη τοῖς Ἕλλησιν ἡ τελευταία θεσσαλικὴ ζώνη καὶ ἰδοὺ ἡ Πύλη περιάγει τὴν Ἑλλάδα εἰς νέας δυσχερείας, ζητοῦσα νὰ κλείσῃ βιαίως τὰ ἐν Τουρκίᾳ ταχυδρομεῖα, ἐπὶ προφάσει ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες ἔκλεισαν τὸ τουρκικὸν ταχυδρομεῖον Λαρίσσης. Ἀλλ' αἱ δύο περιπτώσεις οὐδὲν ἔχουσι κοινόν. Τὰ ξενικὰ ταχυδρομεῖα ἐν Τουρκίᾳ ὑφίστανται δυνάμει συνθηκῶν. Ἡ ὕπαρξις αὐτῶν εἶναι ἑπομένως νομιμωτάτη, εἶναι δὲ καὶ ἀναγκαία, διότι τὸ Κράτος τῶν ἐφέντιδων οὐδεμίαν παρέχει ἐγγύησιν ἀσφαλοῦς διαβιβάσεως τῶν ἐπιστολῶν καὶ τηρήσεως τοῦ ἀπορρήτου αὐτῶν. Ὅτε ἡ Ἑλλὰς κατέλαβε τὰ νότια διαμερίσματα τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, ἤσκησεν ἁπλῶς τὴν κυριαρχικὴν αὐτῆς ἐξουσίαν ἐγκαθιδρύσασα ἀποκλειστικῶς ἑλληνικὴν διοίκησιν καὶ ταχυδρομεῖα. Ἡ ἀντίστασις τῶν ἐν Λαρίσσῃ Τούρκων ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων κατὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τούτου ἦτο ὅλως ἀδικαιολόγητος· ὑπεκινήθη δὲ προδήλως ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὅπως εὑρεθῇ εὐκαιρία πρὸς ἀντεκδικήσεις.

»Ἐὰν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δυνάμεων γινώσκωσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν, ὀφείλουσι νὰ καταβάλωσι πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως προλάβωσι τὴν ἀθέτησιν ταύτην τοῦ διεθνοῦς δικαίου. Ἐὰν παρέλθῃ ἀπαρατήρητον τὸ νέον ἑλληνοτουρκικὸν ἐπεισόδιον ὡς ἀνάξιον τῆς προσοχῆς των, ἐὰν ἐπιτρέψωσι τῇ Πύλῃ νὰ προβῇ ἀνενόχλητος εἰς τὴν βιαιοπραγίαν, αἱ δυνάμεις θὰ εὑρεθῶσι ταχέως ἐνώπιον νέας παρανομίας. Τῇ Τουρκίᾳ δέον νὰ καθίσταται καταληπτόν, ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν ἀνέχεται πλέον τὴν ἐλαχίστην αὐτῆς παρεκτροπὴν καὶ ὅτι εἰς πᾶσαν τοιαύτην ἀπόπειραν θὰ παρακολουθήσῃ κατὰ πόδας αὐστηρὰ τιμωρία. Κατάλληλοι ἀντιπρόσωποι τῶν δυνάμεων ἐν Κωνσταντινουπόλει εἶναι στρατιωτικοὶ ἢ διπλωμάται ἀπότομοι. Ὁ ἱστορικὸς ἐπενδύτης τοῦ Μεντσικὼφ εἶναι ἡ πρέπουσα τοῖς παρὰ τὸν Βόσπορον πρέσβεσι στολή. Ἐὰν ἡ εὐρωπαϊκὴ διπλωματία θέλῃ νὰ ἀπαλλαγῇ νέων ὀχληρῶν ἐπεισοδίων, ἀνάγκη νὰ καταστείλῃ παραχρῆμα καὶ ἐντόνως τὴν πρώτην ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς τουρκικῆς ὑπεροψίας καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ ἐρρωμενέστατα πᾶν διάβημα τοῦ κ. Κουντουριώτου πρὸς ματαίωσιν ἢ ἀνάκλησιν τοῦ ἀγγελθέντος μέτρου. Καιρὸς εἶναι νὰ δηλωθῇ τῇ Πύλῃ, ὅτι ἄλλο δὲν ὑπολείπεται πλέον αὐτῇ, ἢ νὰ ὑποτάσσηται ἀγογγύστως εἰς πᾶσαν θέλησιν τῆς Εὐρώπης».

Η ΕΠΙ ΑΠΑΓΩΓΗ

κατα τοῦ Κωνσταντίνου Σκουζὲ δίκη.

Προχθὲς τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν 7 ὥραν ἐτελείωσε τέλος ἡ ἀληθῶς ὡς ἐκ τῆς πράξεως καὶ τῶν ἐνοχοποιημένων προσώπων σκανδαλώδης δίκη διὰ μιᾶς ἀποφάσεως διατάξάσης κρείσσονας ἀποδείξεις, ἀφοῦ ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας ἀπησχόλησε τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον.

Τὸ δικαστήριον συνεκροτεῖτο ὑπὸ τῶν δικαστῶν κ.κ. Παπαπάνου (προεδρεύοντος), Κριεζῆ, Ζέππου, Φασιλάκη καὶ Πρεβεδούρου. Τὴν κατηγορίαν ὑπεστήριξεν ὁ ἀντεισαγγελεὺς κ. Λάλουσης. Τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα ἀντεπροσώπουν οἱ δικηγόροι κ. κ. Α. Μομφερράτος καὶ Ἰ. Ἀραβαντινός. Τέλος ἡ ὑπεράσπισις τοῦ κατηγορουμένου Σκουζὲ (οἱ λοιποὶ συγκατηγορούμενοι Κίμων Δεμερτζῆς καὶ Καλλιόπη Κωνσταντίνου δὲν ἦσαν παρόντες) ἦτο ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς δικηγόρους κ. κ. Ν. Μπουφίδην, Ν. Καλογερόπουλον, Ἰ. Γκινάκαν καὶ Α. Κρασᾶν.

Ἡ δίκη ἤρξατο διὰ πλήθους ἐνστάσεων τοῦ κατηγορουμένου πρὸς ἀποκλεισμὸν τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντος. Ἐπροτάθησαν πᾶσαι αἱ ἐνστάσεις, τὰς ὁποίας ἠδύνατο στρεψόδικος δικολάβος νὰ προτείνῃ ἐνώπιον Εἰρηνοδικείου. Εὐτυχῶς τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε πάσας τὰς ἐνστάσεις ταύτας καὶ ἐπέτρεψε τὴν παράστασιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ὅστις συνετέλεσε τὸ καθ' ἑαυτὸν διὰ τῶν πληρεξουσίων καὶ τῶν μαρτύρων του πρὸς διαλεύκανσιν πολλῶν ζητημάτων.

Ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως κατ' ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου. Τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι ἄξιον παντὸς ἐπαίνου, διότι ἐκ τῆς δίκης ταύτης πολλὰ βεβαίως ἐδιδάχθη τὸ παμπληθὲς ἀκροατήριον καὶ ἡ κοινωνία, μαθόντες ὅτι ὑπάρχει τάξις τις πλουσίων νεανιῶν, ἐπαγγελλομένων τὸν διαφθορέα τιμίων γυναικῶν διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου, μὴ αἰσχυνομένων δὲ ἀπροκαλύπτως ἐνώπιον παμπληθοῦς ἀκροατηρίου καὶ δικαστηρίου συνεδριάζοντος νὰ ὁμολογήσωσι τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμά των.

Ὁλόκληρος ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία ἀπετελέσθη ἐκ σειρᾶς γεγονότων, διεγειρόντων τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τῶν ἀπαθεστέρων. Σωρεία γυναικῶν μαστρωπῶν, ὀργάνων τοῦ κατηγορουμένου Σκουζὲ κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του, προσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως ὑπερασπιζομένη αὐτὸν διασύρῃ τὴν τιμὴν πτωχοτάτης ἀλλὰ καὶ ἐντιμοτάτης κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν πάντων τῶν ἐντίμων καὶ ἀξιοπίστων μαρτύρων οἰκογενείας. Αἱ γυναῖκες αὗται περιέπεσαν εἰς τοσαύτας ἀντιφάσεις πρὸς τὰς κατὰ τὴν πρώτην δίκην ἐνόρκους καταθέσεις των, πρὸς τὰς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ γενομένας καταθέσεις των καὶ πρὸς τὰς καταθέσεις ἀλλήλων, ὥστε τὸ ἀκροατήριον ἐπανειλημμένως τὰς ἀπεδοκίμασε καὶ ἐδυσανασχέτει, διότι ἡ ἀνοχὴ τοῦ δικαστηρίου, μὴ προβαίνοντος εἰς τὴν σύλληψίν των, ἐξήντλει ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἐπιεικείας. Τόσῳ προφανῆ ἦσαν τὰ ψεύδη, ὥστε ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη ὁ κ. Ἀντεισαγγελεὺς νὰ δηλώσῃ ὅτι, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον δὲν συλλαμβάνει τὸν μάρτυρα, θὰ ἐπιληφθῇ αὐτὸς ἐξ ἐπαγγέλματος τῆς καταδιώξεώς του. Ἕνα τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφώρῳ ὁ πληρεξούσιος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κ. Ἀραβαντινὸς βεβαιοῦντα ἐνόρκως ὅλως τὰ ἐναντία ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐνόρκως εἶχε καταθέσει κατὰ τὴν πρώτην δίκην, καὶ μετ' ἀγανακτήσεως τὸν ἀπεκάλεσε ψεύδορκον, ἐπιστήσας ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου τὴν προσοχὴν τῆς Εἰσαγγελίας.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ὁ κατηγορούμενος ἤρξατο καὶ πάλιν φοβούμενος τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ἣν ἐζήτησε ν' ἀποτρέψῃ δι' ἀκυρωτικῶν κατὰ τῆς διαδικασίας ἐνστάσεων, τὰς ὁποίας εὐτυχῶς καὶ πάλιν ἀπέρριψε τὸ δικαστήριον.

Ἐξ ὁλοκλήρου τῆς δίκης προέκυψεν ὅτι ἡ τιμὴ τῆς ἀτιμασθείσης ὑπὸ τοῦ Σκουζὲ οἰκογενείας ὑπῆρξεν ἀναμφισβήτητος. Ἡ ἀτιμασθεῖσα οἰκογένεια ἔλαβε πλήρη ἱκανοποίησιν ἐνώπιον τῆς κοινωνίας, ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ παμπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

Τὸ δικαστήριονον διεξήγαγεν ἀξιοπρεπῶς τὴν δίκην, ἔσφαλε δὲ μόνον, διότι δὲν συνέλαβε τοὺς ψευδομάρτυρας. Ἐν τούτοις τὸ σφάλμα τοῦτο δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτον, διότι, ὡς πληροφορούμεθα ἐδόθησαν χθὲς κατὰ τῶν ψευδομαρτύρων μηνύσεις, δίδονται δε καὶ σήμερον τοιαῦται μηνύσεις καὶ κατ' ἄλλων μαρτύρων.

Ὁ κ. Ἀντεισαγγελεὺς εἶναι ἄξιος μυρίων ἐπαίνων, διότι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα κ. Μπένσην, ὅστις κατὰ τὴν παρελθοῦσαν δίκην ἐζήτησε τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου Σκουζὲ, ὁ κ. Λάλουσης ὑπεστήριξε μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου τὴν κατηγορίαν, ἥτις εἶναι σύμφωνος καὶ πρὸς τὸ δίκαιον καὶ πρὸς τὴν ἠθικήν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκετο ἐκ Βόλου ὁ βασιλεύς.

— Διὰ βασιλικοῦ διατάγματος συνιστῶνται ἕτερα τρία εἰρηνοδικεῖα ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου Λαρίσσης τὰ ἑξῆς: Εἰρηνοδικεῖον Γκερλῆς, εἰρηνοδικεῖον Ὀλύμπου καὶ εἰρηνοδικεῖον Κισσάβου.

— Κατὰ χθεσινὸν τηλεγράφημα ἐκ Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Τουρκικῶν ἀρχῶν ἐκλείσθη καὶ τὸ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ Ἑλληνικὸν ταχυδρομεῖον.

— Τμηματάρχης τοῦ οἰκονομικοῦ τμήματος τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν διωρίσθη ὁ ἀντισυνταγματάρχης κ. Ἀντώνιος Γρηγοριάδης ἀντὶ τοῦ συνταγματάρχου κ. Κ. Ἰωαννίδου.

— Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐπαρχίας του ὁ τέως βουλευτὴς Μεσολογγίου κ. Χ. Τρικούπης.

— Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἐχορηγήθη ἀναπληρωτικὴ πίστωσις ἐκ δραχμῶν 240,000 ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1881 πρὸς ἀπόδοσιν διεθνῶν τηλεγραφικῶν τελῶν.

— Ἀνεκοινώθη ἡμῖν εὐμενῶς τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα ἐξ Ἀγυιᾶς:

Νικόλαον Στεφανίδην, Δικηγόρον. Ἀθήνας.

Δυνάμει πρακτικοῦ πρώτης ἱσταμένου καλοῦμεν ὑμᾶς ὑποψήφιον βουλευτὴν Ἀγυιᾶς καιρὸς ἐπείγει σπεύσατε ἀναχώρησιν. Ἀπάντησις πληρωμένη ἁπλῆ.

Ζάμπος, Δούλας, Σάμπαλλος, Καραβίδας, Ἀλεξάνδρης.

— Χθὲς ἐκηδεύθη ὁ **Ἰωάννης Κ. Δεληγιάννης**, γενικὸς ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας παρὰ τῷ ἐλεγκτικῷ συνεδρίῳ, ἀποδοθεισῶν τῶν νενομισμένων τιμῶν.

— Ἀπέθανε χθὲς καὶ σήμερον κηδεύεται ὁ συμπολίτης μας **Δημήτριος Σκουζές**.

— Ὁ κ. Ρωμάνος πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι οὐχὶ 20 ἀλλ' ὁλόκληρα 25 ἔτη ὑπηρετεῖ ἐν τῷ στρατῷ, ὅπερ καθιστᾷ ἔτι μᾶλλον δικαιότερα τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ ἡμῶν γραφέντα.

— Χθὲς ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ φίλου ἐμπόρου κ. Νικολάου Κανελλοπούλου μετὰ τῆς κόρης κ. Μαρίας Βαρνάβα. Παράνυμφος ἦν ὁ καλλιτέχνης κ. Βροῦτος. Τοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα πᾶν ἐφετὸν καὶ καταθύμιον.

— Ὁ φιλολογικὸς σύλλογος «Παρνασσὸς» ἐξέδωκε τὸ πρόγραμμα τῶν δημοσίων μαθημάτων καὶ ἀναγνωσμάτων κατὰ τὴν παροῦσαν χειμερινὴν περίοδον. Κατὰ τοῦτο τὸν Νοέμβριον, Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον διδάξουσιν: ὁ κ. Ι. Μεσολωρᾶς καθ' ἑκάστην Δευτέραν ὥρᾳ 8—9 ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, ὁ κ. Τ. Ἀργυρόπουλος καθ' ἑκάστην Τρίτην ὥρᾳ 8—9 τὰς νεωτέρας ἐφευρέσεις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὁ κ. Θ. Μιχαλόπουλος καθ' ἑκάστην Πέμπτην ὥρᾳ 8—9 περὶ τῶν ἀρχαίων μνημείων τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἰγ. Μοσχάκης καθ' ἕκαστον σάββατον ὥρᾳ 8—9 ἑρμηνείαν τοῦ Εὐαγγελίου.

— Ἀπὸ τῆς ἀνόδου τοῦ κ. Γαμβέττα εἰς τὴν πρωθυπουργίαν τὰ ἐγκριτότερα εὐρωπαϊκὰ φύλλα παραδίδονται εἰς διαφόρους εἰκασίας ἐπὶ τῆς μελλούσης πολιτικῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Τοιουτοτρόπως θεωροῦσι τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Καλνόκη ὡς ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Αὐστρίας σημεῖον ἀνασυστάσεως τῆς τριπλῆς συμμαχίας πρὸς μέλλοντα ἐν τῇ Ἀνατολῇ σχέδια. Ὁ κ. Βίσμαρκ, λέγουσιν, ἐπιθυμεῖ τὴν διανομὴν τῶν τουρκικῶν κτήσεων μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Ρωσσίας ὅταν δὲ συνεννοηθῶσιν οἱ δύω ἀπαιτηταὶ τότε θέλει σημάνει ἡ τελευταία ὥρα τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους. Ἀλλ' ἐπειδὴ φοβοῦνται ἐκ μέρους τῶν Δυτικῶν δυνάμεων ἀντίπραξιν εἰς τὰ σχέδια ταῦτα, ὁ κ. Βίσμαρκ, θεωρῶν λίαν προσεχῆ Ἀγγλο-γαλλικὴν συμμαχίαν, ἀπέστειλε κατά τινα γαλλικὴν ἐφημερίδα εἰς Λονδῖνον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἐρβέρτον ὅπως παρακινήσῃ τὴν Ἀγγλικὴν κυβέρνησιν νὰ πράξῃ ἐν Αἰγύπτῳ ὅ,τι ἡ Γαλλία ἐποίησεν ἐν Τύνιδι, καὶ ὑποσχεθῇ ὅτι ἡ ἀντίπραξις τῶν Δυνάμεων τῆς Μεσογείου θέλει περιορισθῇ εἰς διπλωματικὰς διακοινώσεις. Ὁ κ. Γράμβιλ, πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα, ἀπέρριψε τὰς προτάσεις τοῦ κ. Ἐρβέρτου, ἀπαντήσας ξηρῶς, ὅτι ὁσάκις ἡ Ἀγγλία κρίνῃ ἀναγκαίαν ἐνέργειαν ὁπουδήποτε δύναται νὰ πράξῃ αὐτογνωμόνως ἄνευ οὐδεμιᾶς ξενικῆς παρακινήσεως. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐν Βερολίνῳ ἔσπευσαν νὰ διαψεύσωσι τὴν σκανδαλώδη ταύτην εἴδησιν τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος.

— Ἀντὶ τοῦ Βοεμοῦ Γίρετσκεκ, ὑπουργὸς τῆς παιδείας ἐν Βουλγαρίᾳ διωρίσθη ὁ Βούρμωφ. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐν Βιέννῃ ἐξελήφθη ὡς νίκη τῆς Ρωσσικῆς καὶ ἧττα τῆς Αὐστριακῆς πολιτικῆς διὸ καὶ ἐνεποίησε κακίστην ἐντύπωσιν.

— Ἐκ Λάρνακος τηλεγραφοῦσιν εἰς τὰ «Ἡμερήσια Νέα» τοῦ Λονδίνου, ὅτι τὸ ἐν Λευκωσίᾳ τουρκικὸν νεκροταφεῖον ἐβεβηλώθη διὰ τῆς καταστροφῆς ἐπιγραφῶν τινων κατὰ τὴν νύκτα. Οἱ μωαμεθανοὶ εἶναι εἰς τὸ ἔπακρον ἠρεθισμένοι κατὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ φόβοι ὑπάρχουσιν ἀντεκδικήσεων. Τέσσαρες εὐϋπόληπτοι Ἕλληνες διακρινόμενοι ἐπὶ τοῖς κατὰ τῆς ἀγγλικῆς διοικήσεως φρονήμασιν αὐτῶν, θεωροῦνται ὡς οἱ ὑποκινηταί, εἰ μὴ ὡς οἱ πραγματικοὶ αὐτουργοὶ τῆς ἱεροσυλίας ταύτης. Ἡ διαγωγὴ αὐτῶν πρὸ τοῦ συμβάντος καὶ μετ' αὐτὸ δικαιοῖ, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐν Κύπρῳ μωαμεθανῶν, τὰς ὑπονοίας ταύτας. Πιστεύεται, ὅτι ἀμοιβή τις θέλει προσενεχθῇ πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ἐνόχων, ἀλλὰ δὲν θεωρεῖται ὡς πιθανόν, ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο θέλει ἔχει ἀποτέλεσμά τι.

— Κατὰ τὰς ἐκ Κύπρου τελευταίας εἰδήσεις ἡ ἐκεῖ ἀπό τινος χρόνου ἐνσκήψασα ἐπιζωοτία ἐξέλιπε, χάρις εἰς τὰ ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ληφθέντα δραστήρια μέτρα. Ἡ ἀσθένεια ὑποτίθεται, ὅτι μετεδόθη ἐκ Συρίας διὰ κτηνῶν εἰσαχθέντων εἰς τὴν νῆσον ὑπὸ ἐντοπίων πλοίων.

— Ἐν Βιέννῃ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1882 γενήσεται διεθνὴς συναγωνισμὸς παγοδρομίας. Βραβεῖα δοθήσονται ἀπὸ 200 μέχρι 1000 φρ., ἀπονεμηθήσονται δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν τῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἰδίᾳ τοῦ Sport.

— Ἐκ Βιέννης τηλεγραφοῦσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας τοῦ Λονδίνου, ὅτι τοῦρκοί τινες ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἔσφαξαν χριστιανικήν τινα οἰκογένειαν ἐν Λουκᾷ χωρίῳ τῆς Μακεδονίας, καὶ ἀπήγαγον τέσσαρας ἄνδρας, τρεῖς γυναῖκας, ἓξ παιδία καὶ 200 λίρ. Τὰ πέριξ τῆς Καστορίας χωρία λεηλατοῦνται καὶ καθ' ἅπασαν, ὡς λέγεται, τὴν Μακεδονίαν ἄκρα ἐπικρατεῖ ἀναρχία. Πόσον καλὰ εἶναι πληροφορημένοι οἱ ἐν Βιέννῃ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ διατρεχόντων!

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

τελευταία ὥρα.

Τύνες, 1 Δεκεμβρίου.—Οἱ Γάλλοι βαδίζοντες πρὸς τὴν Γαβὴν κατέλαβον τὸ στρατόπεδον τῶν ἐπαναστατῶν, ἐξ ὧν 400 ἐφονεύθησαν· εὗρον δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ 1200 βόας, 2000 πρόβατα καὶ πολλοὺς ἵππους.

Βερολῖνον, αὐθημερόν.—Ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ, ὁμιλῶν ἐν τῇ Γερμανικῇ Βουλῇ, διεβεβαίωσεν ὅτι ἔχει σκοπὸν ν' ἀνανεώσῃ τὰς διπλωματικὰς σχέσεις μεταξὺ Γερμανίας καὶ Βατικανοῦ.

HAVAS

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΙΜΩΡΕΙΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΣ

τοῦ ὑφηγητοῦ

ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς τὸ μάθημα τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν)

Τὰς διαφόρους ταύτας θεωρίας λίαν μεθοδικῶς κατατάττουσιν οἱ Γερμανοὶ εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς τὴν τῶν σχετικῶν, ἀπολύτων καὶ συμμίκτων. Καὶ σχετικὰς μὲν ἀποκαλοῦσι τὰς στηριζούσας τὸ τῆς πολιτείας δικαίωμα τοῦ τιμωρεῖν ἐπὶ λόγου ἐκτὸς τῆς ποινῆς κειμένου, ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τουτέστι τῆς προστασίας τῶν κοινωνικῶν συμφερόντων καὶ τῆς προλήψεως νέων ἀδικημάτων, ἀπολύτους δὲ τὰς ζητούσας αὐτὸ ἐν τῇ ἀπολύτῳ δικαιοσύνῃ καὶ τὸν λόγον τῆς ποινῆς ἐν αὐτῇ τῇ ἀξιοποίνῳ πράξει, καὶ συμμίκτους τέλος τὰς ἐν τῇ ἑνώσει τῶν δύω τούτων ἀρχῶν τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος, εὑρισκούσας τὴν δικαιολογίαν τῆς ἀρχῆς τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Ἑκάστην τῶν κατηγοριῶν τούτων ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν πλατύτερον, λαμβάνοντες ἅμα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς κυριωτέρας ἐν αὐτῇ κατατασσομένας θεωρίας.

Ἡ ἀρχή, ἀφ' ἧς ὁρμῶνται αἱ πλεῖσται τῶν σχετικῶν θεωριῶν εἶναι ἡ τοσοῦτον κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐπικρατήσασα ἰδέα, ὅτι ἡ κοινωνία συνέστη διὰ συναλλάγματος, διὰ συμφωνίας τουτέστι τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν πρὸς τὸ ἀμοιβαῖον αὐτῶν συμφέρον καὶ ὅτι ὡς τοιαύτη ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ τὸν κύριον τοῦτον τῆς συστάσεώς της σκοπόν, τὴν τῶν ἀτόμων τουτέστιν ὠφέλειαν, διὰ διαφόρων μέσων, ὧν ἓν εἶναι καὶ ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη. «Ἡ τέχνη λέγει ὁ Hobbes, »ἐδημιούργησε τὸν μέγαν Λεβιάθαν, ὃν ὀνομάζομεν δη»μοκρατίαν ἢ Κράτος, λατινιστὶ civitas, ὅστις εἶναι τε»χνητός τις ἄνθρωπος, μεγέθους καὶ δυνάμεως μεγαλει»τέρων τῶν τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν προστασίαν »καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ὁποίου εἶναι προωρισμένος, »ἐν ᾧ ἡ κυριαρχία εἶναι τεχνητὴ ψυχὴ δίδουσα τὴν »ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν εἰς ἅπαν τὸ σῶμα, ἐν ᾧ οἱ δι»κασταὶ καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι τοῦ δικαστικοῦ σώ»ματος εἰσὶν αἱ τεχνηταὶ ἀρθρώσεις, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ »ἀμοιβὴ καὶ τιμωρία, δεσμοὶ συνδέοντες τὰς ἀρθρώσεις »καὶ τὰ κινούμενα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου των μέ»λη, μετὰ τῆς κυριαρχίας, εἰσὶ τὰ νεῦρα, ἅτινα τὴν »αὐτὴν πληροῦσιν ἐργασίαν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι »(1)....». «Ὅσον διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαιώματος τοῦ »τιμωρεῖν, λέγει ὁ Bentham, οὐδὲν ἰδιαίτερον ἔχει τις »νὰ εἴπῃ, διότι εἶναι ἡ αὐτὴ τῶν λοιπῶν τῆς πολι»τείας δικαιωμάτων· ἡ ὠφέλεια ἢ μᾶλλον ἡ ἀναγκαιό»της τῆς ποινῆς εἶναι ἱκανὴ αὐτῆς δικαιολογία.» Ἐπὶ τῶν ἰδεῶν τούτων στηρίζονται αἱ θεωρίαι τοῦ κοινωνικοῦ συναλλάγματος, ἃς ὑπερήσπισαν ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις οἱ **Vattel, Beccaria, Filangieri, Rousseau, Fichte** καὶ ἄλλοι, ἡ τῆς ὠφελείας τοῦ **Hobbes** καὶ **Bentham**, ἡ τῆς ψυχολογικῆς βίας τοῦ **Tayerbach**, ἡ τῆς νουθετήσεως τοῦ **Bauer**, ἡ τῆς προλήψεως τοῦ **Grolman**, ἡ τῆς ἐπανορθώσεως τῶν **Klein** καὶ **Welker**, ἡ τῆς βελτιώσεως τῶν **Livingston, Focqueville, de Beaumont**, ἡ τῆς ἀμύνης τοῦ **Romagnosi, Carmignani, Martin, Schulze** καὶ λοιπῶν καὶ ἅπασαι ἐν γένει αἱ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέσου, δι' οὗ δύνανται νὰ προστατευθῶσιν οἱ κοινωνικοὶ σκοποί, εὑρίσκουσαι τὴν δικαιολογικὴν βάσιν τῆς ποινῆς. Τὸ ῥιζικὸν σφάλμα ἁπασῶν τῶν θεωριῶν ἔγκειται ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἰδέᾳ, ἐφ' ἧς ἐρείδονται, ἐν τῇ ἐσφαλμένῃ τουτέστιν ἐννοίᾳ τῆς κοινωνίας καὶ ἐν τῇ συγχύσει τοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ὠφελίμου. Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι τεχνητὸν κατασκεύασμα, σχηματισθεῖσα διὰ ῥητῆς ἢ σιωπηρᾶς συμφωνίας τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν, εἶναι ὑπόθεσις ἐπ' οὐδεμιᾶς στηριζομένη πραγματικότητος, διαψευδομένη δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ τῶν ἐνστίκτων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πεφωτισμένη φιλοσοφικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, ἀπέδειξε πλέον ἀρκούντως ὅτι αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ διάφορα ὀργανικά, οὕτως εἰπεῖν, συστήματα αὐτῶν, δὲν εἶναι προϊόντα τεχνητῆς δημιουργίας ὡς ὑπέθετεν ὁ **Hobbes**, ἀλλ' ἀποτελέσματα βαθμιαίας ἐξελίξεως. (2) Ἡ συνταύτισις ἐπίσης τοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ὠφελίμου εἶναι φανερὰ παραγνώρισις, ὡς θὰ δείξω κατωτέρω, καὶ ἀναμφισβήτητος σύγχυσις δύο διαφόρων ὅλως ψυχικῶν στοιχείων. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ῥιζικοῦ σφάλματος διὰ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ὁποίου ἀνατρέπει τις ἁπάσας τὰς σχετικὰς θεωρίας, ἑκάστη τούτων παρουσιάζει καὶ ἄλλα τρωτὰ μέρη, ἅτινα ἐπιφαίνονται κατὰ τὴν ἐκτενεστέραν αὐτῆς δοκιμασίαν καὶ τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα ὑποπίπτουσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς συγχύσεως τῶν συνεπειῶν τῆς ποινῆς μετὰ τῆς δικαιολογικῆς αὐτῆς βάσεως.

Ἀπὸ ἐναντίας ὅλως τῆς τῶν σχετικῶν θεωριῶν ἀρχῆς ὁρμῶνται αἱ ἀπόλυτοι θεωρίαι. Κατὰ τοὺς ὑπερασπιστὰς τουτέστι τούτων, πλὴν τοῦ Καντίου, ἐν τῷ συστήματι τοῦ ὁποίου δυσκόλως συμβιβάζεται ἡ κατ' αὐτὸν ἔννοια τῆς πολιτείας μετὰ τῆς ποινικῆς του θεωρίας, τὸ κοινωνικὸν συνάλλαγμα εἶναι ψευδὴς ὑπόθεσις. διότι ἡ πολιτεία εἶναι ἠθικὸν ὂν ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς της καὶ οὐχὶ ἐν τῇ ὠφελείᾳ, ἣν δύναται νὰ παράγῃ. Κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην καὶ ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη μία οὖσα τῶν ἐνεργειῶν τῆς πολιτείας, δὲν ἔχει τὸν λόγον αὐτῆς ἐν τῇ κοινῇ ἢ ἀτομικῇ ὠφελείᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ ἠθικῇ ἀνάγκῃ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, Τὸ δίκαιον, ὅπερ ὅλως παραγνωρίζουσιν αἱ σχετικαὶ θεωρίαι. ἀποτελεῖ τοὐναντίον τὴν κυρίαν βάσιν τῶν ἀπολύτων. Ἡ ἀπόλυτος δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου, διότι οὗτος ἠδίκησε καὶ δι' οὐδένα ἄλλον λόγον· ἡ δικαιολογικὴ λοιπὸν βάσις τῆς ποινῆς ἔγκειται ἐν τῇ ἐσωτερικῇ αὐτῆς δικαιοσύνῃ. «Ἡ ποινή, λέγει ὁ Κάντιος, δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ »ὡς ἁπλοῦν μέσον πρὸς παραγωγὴν ἄλλου καλοῦ ἔστω »καὶ πρὸς ὄφελος τοῦ ἐνόχου ἢ τῆς κοινωνίας, ἧς ἀπο»τελεῖ οὗτος μέρος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπιβάλληται εἰς »τὸν ἔνοχον, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἠδίκησεν. Οὐ»δέποτε ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ληφθῇ ὡς ὄργανον »σχεδίων ἄλλων ἀνθρώπων, οὔτε νὰ συγκαταλεχθῇ εἰς »τὸν ἀριθμὸν τῶν πραγμάτων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ »ἀντικείμενον τοῦ πραγματικοῦ δικαίου. Ὁ ἔνοχος »δέον νὰ θεωρηθῇ ἀξιοτιμώρητος πρὶν ἢ συλλογισθῇ »τις νὰ ἐξαγάγῃ διὰ τῆς τιμωρίας ὠφέλειαν δι' αὐτὸν »ἢ τοὺς συμπολίτας του.» Κατὰ τὸν αὐτὸν φιλόσοφον τὸ μέτρον τῆς ποινῆς εὑρίσκεται ἐν τῇ ἀνταποδόσει τοῦ ἴσου, λαμβανομένου οὐχὶ κατὰ τὸν ἐξωτερικὸν τύπον, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος κτλ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐνέργειαν, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀναλογίαν. (3) Τὴν λίαν θεωρητικὴν ἀρχὴν τῆς ἀνταποδόσεως τοῦ Καντίου ἐπεχείρησαν νὰ καταστήσωσι πρακτικὴν πολλοὶ τῶν συγγραφέων, ἐξ ὧν προεξάρχουσιν ὁ Ζαχαρίας καὶ ὁ **Henke**. Κατὰ τὸν πρῶτον πᾶν ἔγκλημα θεωρητικῶς μὲν εἶναι προσβολὴ κατὰ τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης, πρακτικῶς δὲ κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἄλλων. Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης ὁ ἔνοχος δέον νὰ περιορισθῇ κατὰ τὴν ἀτομικήν του ἐλευθερίαν ἐπὶ τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον προσέβαλε τὴν τῶν ἄλλων· ἅπασαι λοιπὸν αἱ ποιναὶ κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην πρέπει νὰ ὦσι περιοριστικαὶ τῆς ἐλευθερίας, μετρούμεναι ἀναλόγως τῆς διαρκείας τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἐγκλήματος ἢ τῆς ἀξίας τῆς προελθούσης ἐξ αὐτοῦ βλάβης. Κατὰ τὸν **Henke**, ἀποβλέποντα εἰς τὸ ἔγκλημα καθ' ὑποκείμενον καὶ οὐχὶ ὡς ὁ **Zacharie** κατ' ἀντικείμενον, τὸ δικαίωμα τοῦ τιμωρεῖν ἀπορρέει ἐκ τῆς ἠθικῆς ἀνάγκης τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐν τῇ συνειδήσει ὑπαρχούσης ζωηρᾶς ἰδέας τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης, ἀλλὰ τὸ μέτρον τῆς ποινῆς πρέπει νὰ ζητῆται ἐν τῇ βελτιώσει τοῦ ἀδικήσαντος, διότι τὸ ἀδίκημα δὲν δύναται νὰ μετρηθῇ, μόνον δ' ἐκ τῆς ἐπελθούσης ἢ οὐ διὰ τῆς ποινῆς βελτιώσεως δύναταί τις νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀκριβείας ἢ οὐ τοῦ μέτρου ταύτης. (4) Κατὰ τὴν θεωρίαν λοιπὸν ταύτην ὁ μὲν ἔνοχος μικροῦ ἐγκλήματος πρέπει νὰ μείνῃ ἐς ἀεὶ ἐν τῇ φυλακῇ, ἐὰν διὰ τῆς σκληροτραχηλίας αὐτοῦ ματαιώνῃ πάντοτε τὰς ἐνεργείας τῶν ἀναλαβόντων τὴν ἠθικοποίησίν του, ὁ δὲ ἐκτελέσας τὸ στυγερώτερον τῶν ἐγκλημάτων νὰ ἀφίνηται ἐλεύθερος, ἐὰν μετὰ βραχύτατον, καθ' ὑπόθεσιν, ἀπὸ τῆς καταδίκης του χρόνον, δώσῃ δείγματα τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ βελτιώσεως.

(ἀκολουθεῖ).

(1) Hobbes »de Leviathan«.

(2) Ἴδε καὶ Her. Spencer. «Principes de Sociologie»

(3) Ὁ Κάντιος τόσον ἀποκλείει τὴν ἰδέαν τοῦ ὠφελίμου ἀπὸ τῆς ποινῆς ὥστε λέγει ὅτι καὶ ἐν περιπτώσει διαλύσεως τῆς κοινωνίας, ἐὰν καὶ εἷς μόνος ὑπάρχῃ ἐν ἐνόχος φόνου, πρέπει νὰ θανατωθῇ. Ἵνα ἐκπληρωθῇ ἡ ἀπόλυτος δικαιοσύνη. Kant, metaph. Anfang der Rechtslehre.

(4) Ἴδε Βέσνερ «Ἐγχειρίδ. τοῦ Γερμ. ποιν. δικαίου,» σελ. 16—18 καὶ πρόλογον τοῦ Faustin Hélie ἐν τῷ συγγραμ. Rossi. «traité de droit pénal»

Σημ. — Ἐκ τυπογραφικοῦ σφάλματος ἐτέθη χθὲς ἐν τῷ 9ῳ στίχῳ τῆς ὁμιλίας ἡ φράσις «εἰς ἀνατροπὴν τοῦ ἀδικήσαντος» ἀντὶ τῆς «εἰς ἀποτροπὴν τοῦ ἀδικήσαντος» ὡς καὶ τὰ ὀνόματα Guirot ἀντὶ Guizot Solden ἀντὶ Selden, Tayerbach ἀντὶ Fayerbach.

τόμενον ὑπὸ ὑάλου· ἔστησεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἤρξατο νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ ἀπροσέκτως, ἐν ἀγνοίᾳ του. Ἀνεγίνωσκεν ἐνῷ διενοεῖτο τὴν Φαντίναν καὶ τὴν Τιτίκαν. Ἐστράφη δ' ἔπειτα, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήντησαν τὸ ὀρειχάλκινον μῆλον τῆς θύρας, ἥτις τὸν διεχώριζεν ἀπὸ τῆς αἰθούσης ὅπου ἦσαν οἱ δικασταὶ εἰς συνεδρίασιν. Σχεδὸν εἶχε λησμονήσει ταύτην τὴν θύραν. Ἔμεινον τὰ ὄμματά του προσηλωμένα εἰς τὸ μῆλον ἐκεῖνο τὸ ὀρειχάλκινον, καὶ τότε ἐφάνη κατακυριευόμενος ὑπὸ φόβου. Ἀπὸ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς του ἀνέβλυσαν ῥανίδες ἱδρῶτος καὶ κατέρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν.

Ἔκαμεν ἔπειτα διὰ τῆς χειρὸς σχῆμά τι, ὡς ἂν ἔλεγε, «Πά! καὶ ποιὸς μὲ βιάζει;» καὶ ἐπέστρεψε κατεσπευσμένως εἰς τὴν θύραν δι' ἧς εἶχε εἰσέλθει· τὴν ἤνοιξε, καὶ ἀνεχώρησε. Εὑρέθη εἰς διάδρομόν τινα μικρόν, στενόν, διακοπτόμενον ὑπὸ βαθμίδων, τρεπόμενον εἰς καμπὰς παντοίας, τῇ δὲ κἀκεῖσε φωτιζόμενον ὑπὸ φαναρίων ὁποῖα τὰ ἐπιτιθέμενα εἰς τὰ μνήματα· ἦτον ὁ διάδρομος ὃν διέβη καὶ ὅταν ἤρχετο. Ἐκεῖ ἀνέπνευσεν, ἐστάθη καὶ ἠκροάσθη· οὐδεὶς θόρυβος ὄπισθέν του, οὐδεὶς ἔμπροσθεν. Ἐτράπη εἰς φυγήν, ὡς κυνηγούμενος.

Ἀφοῦ διέβη καμπάς τινας τοῦ διαδρόμου, πάλιν ἐστάθη, καὶ πάλιν ἔδωσεν ἀκρόασιν. Ἡ αὐτὴ σιωπή, ἡ αὐτὴ σκιὰ γύρω. Οἱ πόδες του μόλις τὸν ὑπεβάσταζον κλονούμενον. Ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον· ἡ πέτρα ἦτο ψυχρά· ὁ ἱδρὼς παγερὸς ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Διέτρεξαν οὕτω ἕως δεκαπέντε λεπτά, καὶ μόνος, ὄρθιος ἐν τῇ σκιᾷ ἐκείνῃ, τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους ἴσως δὲ καὶ ἄλλης αἰτίας, πάλιν ἐσκέπτετο. Ὅλην νύκτα ἐσκέφθη, ὅλην ἡμέραν ἐσκέφθη, καὶ μίαν μόνον φωνὴν πλέον ἤκουε, λέγουσαν εἰς αὐτόν, — Ἀλλοίμονον!

Τέλος, ἔκλινε τὴν κεφαλήν, ἐστέναξεν ἐκ βαθέων, καὶ κρεμαμέναις χερσὶν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δικαστῶν, τὸ ἰδιαίτερον, ὡς ἂν τὸν εἶχε συλλάβει τις φεύγοντα καὶ τὸν ἐπανήγαγε.

Ἐκεῖ, πρῶτον πρᾶγμα παρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ μῆλον ἐκεῖνο τῆς θύρας, στρογγύλον, στιλπνὸν ὡς ἄστρον ἀπαίσιον. Ἐστάθη πάλιν καὶ τὸ ἔβλεπεν, ὡς θὰ ἔβλεπε τὸν ὀφθαλμὸν τίγρεως ἓν ἀρνίον.

Αἴφνης, οὐδ' αὐτὸς γινώσκων πῶς, εὑρέθη πλησίον τῆς θύρας, καὶ ἔλαβε σπασματωδῶς τὸ μῆλον. Ἡ θύρα ἠνοίχθη, αὐτὸς δ' εὑρέθη ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ὅπου οἱ δικασταὶ ἐν τῇ λειτουργείᾳ των.

Θ΄.

ΕΝΘΑ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ ΑΙ ΠΕΠΟΙΘΗΣΕΙΣ

Προέβη ἓν βῆμα, ἔκλεισε πάλιν τὴν θύραν ὄπισω του ὡς αὐτομάτως, καὶ ἔμεινεν ὄρθιος, ὁρῶν ὅ,τι ἔβλεπε.

Μίαν εὐρύχωρον αἴθουσαν εἶδε, μόλις φωτιζομένην, ὁτὲ μὲν πλήρη θορύβου, ὁτὲ δὲ σιγῆς· καὶ ἐδῶ δικαστὰς ἀλλαχοῦ μὲν τὸν νοῦν ἔχοντας, σοβαροὺς ὅμως, μελανείμονας, τρώγοντας τοὺς ὄνυχας ἢ κλείοντας τοὺς ὀφθαλμούς των· ἐκεῖ δὲ πλῆθος ἀνθρώπων ῥακοδύτων· δικηγόρους παντοίας ἐπέχοντας θέσεις· στρατιώτας καλῆς μέν, ἀλλ' αὐστηρᾶς φυσιογνωμίας· παλαιὰ σανιδώματα κατεσπιλωμένα, ὀροφὴν ῥυπαράν, τραπέζας σκεπασμένας ὑπὸ μαλλίνου ὑφάσματος κιτρίνου μᾶλλον ἢ πρασίνου, θύρας ῥερυπωμένας ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῶν χειρῶν· ἀπὸ μεγάλων ἥλων ἐμπηγμένων εἰς τὸν τοῖχον ἐξηρτημένους λαμπτῆρας ἐξ ὧν βλέπει τις εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα, πλείονα καπνὸν ἀναδίδοντας ἢ φῶς· ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἀλειμματοκήρια ἐπὶ κηροπηγίων ὀρειχαλκίνων· ἑνὶ λόγῳ, σκιάν, ἀσχημίαν, κατήφειαν, καὶ ἐκ τούτων ὅλων ὁμοῦ ἐντύπωσιν σεβασμοῦ· ἐπειδὴ ἕκαστος ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ ᾐσθάνετο τὸ μέγα ἐκεῖνο ἀνθρώπινον πρᾶγμα, τὸ νόμος καλούμενον, καὶ τὸ μέγα θεῖον πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ καλούμενον δικαιοσύνη.

Οὐδεὶς τῶν τοῦ πλήθους ἔδωσεν εἰς αὐτὸν προσοχήν· ὅλων τὰ βλέμματα κατηυθύνοντο πρὸς ἓν καὶ μόνον σημεῖον ἀριστερόθεν τοῦ προέδρου· πρὸς ἕνα ἄνθρωπον ἐπὶ ξυλίνου ἑδωλίου καθήμενον, ἐν μέσῳ δύο χωροφυλάκων.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτον ἐκεῖνος. Δὲν τὸν ἀνεζήτησεν· εἶδεν ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ἦτο· διότι εἰς τοῦτον εἶδεν ἑαυτὸν γεγηρακότα, ὄχι μὲν ὅλως ὅμοιον κατὰ τὴν μορφήν, ἀλλὰ παρεμφερῆ καθ' ὃ ἀπαίσιον σχῆμα εἶχε καὶ αὐτός, ἐν ᾗ ἡμέρᾳ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν Δ. . . —Ὦ Θεέ μου! εἶπε καθ' ἑαυτόν· τοιοῦτος λοιπὸν θὰ γίνω πάλιν;

Ὁ ὑπόδικος ἐφαίνετο ἑξηκοντούτης τοὐλάχιστον· εἶχε δὲ οὐκ οἶδα τι βάναυσον ἦθος, βλακῶδες ἅμα καὶ περιδεές.

Ἅμα ἠκούσθη ἡ θύρα ἀνοιχθεῖσα καὶ κλεισθεῖσα, οἱ παρακαθήμενοι ἤνοιξαν ὅλοι τόπον, ὁ δὲ πρόεδρος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω του, καὶ μαντεύων ὅτι ὁ εἰσελθὼν ἦτον ὁ κύριος δήμαρχος τῆς Μ. ἐπὶ Μ . . . τὸν ἐχαιρέτισε. Καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς δὲ τὸν ἐχαιρέτισεν ὁμοίως, διότι οὗτος καὶ τὸν ἐγνώριζε. Εἶχέ ποτε μεταβῇ εἰς τὴν Μ. ἐπὶ Μ . . . δι' ὑπόθεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ ἐκεῖ εἶδε τὸν Κ. Μαγδαληνῆν. Οὗτος ὅμως μόλις τὸν διέκρινεν. Εἶχε τὸν νοῦν ἰλιγγιῶντα. Ἔβλεπε συγκεχυμένα.

Δικαστὰς ἔβλεπε, γραφεῖς, χωροφύλακας, κεφαλῶν πλῆθος, κεφαλῶν εἰς ὧν τὰ πρόσωπα εἰκονίζετο περιέργειά τις σκληρά. Εἶχεν ἰδῆ ταῦτα καὶ ἄλλοτε, πρὸ εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν· ἐπανέβλεπε ταῦτα καὶ νῦν, πράγματα ἀποτρόπαια, ἐκεῖ παρόντα, σαλεύοντα, ὑπαρκτά, ὅλα ἀπέναντί του κεχηνῶτα. Ἔφριξεν· ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του· ἀνεβόησαν τὰ ἐνδότατα τῆς ψυχῆς του, —Ποτέ!

Καί, ὢ τοῦ τραγικοῦ παιγνίου τῆς τύχης! ἐκεῖ ἔμπρός του, ἐκάθητο αὐτὸς ἄλλος τις! Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐδικάζετο, ὠνομάζετο ὑπὸ πάντων Γιάννης Ἀγιάννης! Τοῦτο συνετάραττε πάσας τὰς ἰδέας του· τὸν ἔφερε σχεδὸν εἰς παραφροσύνην.

Μία καθέδρα εὑρέθη ὄπισω του· κατεκάθησε, πτοηθεὶς ὑπὸ τοῦ στοχασμοῦ ὅτι ἠδύναντο νὰ τὸν διακρίνωσι. Ἐκεῖ, ἔκρυψε τὴν κεφαλήν του ὄπισθεν στιβάδος τινὸς δικογράφων, κειμένων ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν δικαστῶν, καὶ οὕτω πως ἠδύνατο νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ τὸν βλέπωσι. Τότε δὲ συνῆλθεν ὀλίγον· συνῆλθεν ἀρκούντως, ὥστε ν' ἀκούῃ τί ἐλέγετο.

Εἷς τῶν δικαστῶν ἦτο καὶ ὁ Κ. Γομαριάδης. Παρετήρησε νὰ ἴδῃ ἂν ἦτο ἐκεῖ καὶ ὁ Ἰαβέρης, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε. Τὸ θρανίον ὅπου ἐκάθηντο οἱ μάρτυρες ἐκρύπτετο ὄπισθεν τῆς τραπέζης τοῦ γραμματέως. Ἄλλως τε, ὡς προείπομεν, ἡ αἴθουσα μόλις ἐφωτίζετο.